

Vinyoli i Altaió, un retrobament líric

PEP SOLÀ

El retrobament entre Vicenç Altaió i Joan Vinyoli ha generat un atractiu assaig d'Anna Carreras, qui, amb una poc usual erudició, ens descodifica la proposta lírica d'Altaió, desvetllant l'ampli espectre de sentits que ens haurien quedat amagats rere l'arquitectura del llibre *Santa Follia de Ser Càntic*. I, per damunt dels detalls, ens dóna les parets mestres que ens faciliten l'accés als seus versos, a la seva poesia, on l'experiència queda subordinada a les idees i que l'autora descriu en termes de combinatòria «dels plans successius, la de les vides múltiples, la de l'expansió permanent a la recerca de noves energies», en què el propòsit totalitzador i el desig d'exercir en plena llibertat la condició amorosa són omnipresents. Efectivament,

Carreras ens desvetlla com la poesia d'Altaió, sempre amb el contrapunt de la del mestre Vinyoli, dialoga amb la cosmologia, la genètica, la mecànica quàntica, la matemàtica... i cerca una mena de comunitat amorosa universal.

El retaule d'idees que es van encadenant, exposades en una fluència en la qual la densitat no exclou la claredat, convoca molts referents de diverses disciplines (Homer, Lucreci, Dante, Blake, Novalis, Miró, Lorca, Dalí, Tàpies, Foix, Paz, Perejaume, Jaar, M. M. Marçal...) establint un diàleg coral en el qual les veus i les idees, fins i tot les aparentment oposades, se superposen en un fèrtil procés de síntesi. Tot de la mà o, més ben dit, de l'escriptura d'Anna Carreras, que també signa un epíleg. Precedint-la, un suggeridor pròleg de Josep M. Sala-Valldaura, un altre dels *happy few* que va conèixer, estimar i estudiar la poesia de Vinyoli. No en va el seu pròleg es titula «Porta i rebedor. 11 postals i les seves notes», al·ludint, probablement, al costum de Vinyoli d'escriure postals per enviar a les amistats en un intent de comunicar-s'hi transgredint les coordenades de l'espai i el temps. I, encara, a la portada, un dibuix de Vinyoli, procedent d'una dedicatòria que va fer a Altaió; una grafia potser automàtica, en què una imatge antropomorfa es descabde-

CARRERAS, Anna

Altaió i Vinyoli a «Santa Follia de Ser Càntic»

Curbet Edicions

Girona, 2014.

206 p

lla en formes de serpent, és la millor invitació a passar el llindar d'un assaig ric i desvetllador de sentits. Els amants de la poesia i de les idees no podem deixar de celebrar-lo i agrair-lo.

VILAR MASSÓ, Albert

**Adrià Sardó Parals,
el músic de Calonge**

Autoedició

Calonge, 2014

89 p

Adrià Sardó, el músic en terra

JOSEP PUJOL I COLL

Deu ser agosarat, si és certa la dita «Calonge, terra de músics», posar a la biografia d'Adrià Sardó el subtítol «El músic de Calonge». És la manera que té el biògraf, el periodista i historiador Albert Vilar, de singularitzar el personatge i atorgar-li el paper cabdal que

com a violinista, director, pedagog i dinamitzador cultural ha tingut al seu poble. Mèrits: Adrià Sardó Parals (1915-2014) fou un dels fundadors del Festival de Música de Calonge, va recuperar l'Orfeó Llevantí i va crear l'Escola de Música de Calonge, per tal que continuï essent terra de músics.